

have faaet begyndt med det. Der er derfor noget farligt i at sige, at vi ikke maa begynde paa saadan noget nyt, da det sammenlignet med tidligere, maaske ikke er retfærdigt. Jeg tror heller ikke, man har Lov til at sige, at nu er det dem, som bo paa de daarligste Egne, der skulle til at betale, thi de nye Jernbaner ville for en stor Del blive lagt gennem udmærkede Egne. Men jeg skal, som sagt, ikke komme dybere ind paa disse Betragtninger. Jeg indrømmer, at der er ogsaa Egne i Landet, som skulle have nye Jernbaner, der maa siges at være daarlige, men, som jeg sagde ved Sagens første Behandling: Om en Mand har en Gevinst paa 1,000 Kr. ovre i Jylland paa en daarlig Egn, eller en Mand har en Gevinst paa 1,000 Kr. i en god Egn paa Sjælland, saa er det dog alligevel 1,000 Kr., og naar vi tage 15 Kr. af Manden paa Sjælland af de 1,000 Kr., han har faaet mere ikke paa Grund af sin egen Dygtighed, men fordi der kommer en Jernbane, tage vi jo heller ikke mere end 15 Kr. af Manden i Jylland, som ogsaa har faaet 1,000 Kr. paa Grund af Jernbaneanlæget, saa man kan heller ikke helt bruge det Argument, at det er daarlige Egne, der faa Jernbaner nu, og jeg vil, som sagt, gøre opmærksom paa, at der er ogsaa udmærket gode Egne, der faa Jernbaneanlæg.

Det kan nok være, at man maa indrømme, at det til en vis Grad ogsaa er Dygtigheden, der her bliver beskattet, men saadan er det jo med al Beskatning, der ikke udelukkende er en Grundskat, at det er en Beskatning af Dygtighed. I den Retning er det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) fuldstændig konsekvent og paa den rigtige Side, om man vil bruge det Udtryk, naar han vil forvare sig imod at tage noget som helst Hensyn til Dygtighed, idet han siger: Den Værdi, Kommissionen anser Jorden for at have faaet, have I vær saa god at svare Skat af; om I faa lidt eller meget ud af den, er eders egen Sag, men Samfundet vil nu have den Skat, som er en Følge af, at Jorden har faaet denne forøgede Værdi. Ellers er al anden Beskatning, ikke alene denne, jo til en vis Grad en Beskatning af Dygtighed, men det tror jeg ikke, vi komme bort fra. Det have vi baade ved Skat til Staten og i mange Aar ved Paa-ligning af vore kommunale Skatter været nødt til at regne med. Det ærede Medlem fra Hjørring, som er gammelkendt ogsaa med kommunale Sager, ved saa udmærket godt, at det, vi kende i Form af Formue-

og Indkomstskat i Kommunerne, næsten udelukkende er en Skat paa Dygtighed og har været det mere tidligere, end det er blevet det efter de nye Skattelove.

Naar jeg før, da jeg havde Ordet, i Anledning af det Mindretalsforslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) og hans Meningsfælle, sagde, at ud fra de Betragtninger og paa det Grundlag, Forslaget var bygget over, var det meget logisk og konsekvent, saa drager det ærede Medlem af denne Udtalelse den Slutning, at saa maa Regeringens Forslag være ulogisk og inkonsekvent. Men det har det ærede Medlem jo slet ikke Lov til, thi det Grundlag, Regeringens Forslag er bygget paa, er et andet end det, det ærede Medlems Forslag er bygget paa, og derfor kan det ærede Medlem ikke foretage en saadan Sammenligning. Naar det ærede Medlem bygger sit Forslag paa et Grundlag, som jeg ikke er enig i, kan jeg derfor meget godt udtale, at det kan være et meget logisk og konsekvent Arbejde, uden at det ærede Medlem derfor har Ret til at sige, at et Forslag, som er bygget over et andet Grundlag, sammenlignet med hans maa være ulogisk og inkonsekvent. Det er selvfølgelig rigtigt, at et Standpunkt skal ogsaa være teoretisk underbygget, og det skal være et retfærdigt Standpunkt, det vil sige, at den paagældende selv — i dette Tilfælde jeg overfor Regeringsforslaget — finder, at det er et retfærdigt, logisk og konsekvent Standpunkt. Men jeg skal ikke nægte, at foruden det, at det selvfølgelig først og fremmest gælder om, at man selv anser sit Standpunkt for at være rigtigt, er det en stor Fordel, om man ogsaa kan faa andre til at indrømme, at det er baade retfærdigt, logisk og konsekvent, og ikke mindst paa et Omraade som her, hvor det gælder om nye Skatter, har det sin store Fordel, at de Folk, som skulle betale Skatterne, indrømme, at det i hvert Fald relativt set er baade det retfærdigste, mest logiske og mest konsekvente. Det er en Betingelse for, at det kan være tilfredsstillende eller nogenlunde tilfredsstillende iblandt Befolkningen, at ogsaa de, der skulle svare Skatten, erkende det. Det er det, jeg har talt om, og jeg haaber, at naar det kommer til Stykket, er det ærede Medlem fra Middelfart enig med mig deri.

Bluhme: Jeg maa maaske til den højtærede Minister gøre den Bemærkning, at jeg selvfølgelig er enig med ham i Princippet Rigtighed, naar bare det maa